

Samtidig foreslås ved lovforslagets § 2, nr. 3, at den gældende § 53, stk. 2, overføres til lovens § 42.

Til nr. 6

Ved forslaget § 2, nr. 8, er foreslået indført en ordning med ret til refusion for nettoudgifter til boligstøtte, der indebærer, at en opholdskommune kan kræve sine nettoudgifter til boligstøtte refunderet af en tidligere opholdskommune, når en person – hvor ganske særlige omstændigheder taler for det – har ret til at få og får anvist en ældrebolig med kommunal anvisningsret i en anden kommune på lige fod med kommunens egne borgere.

I konsekvens heraf foreslås klageadgangen i medfør af boligstøttelovens § 73 udvidet, således at uenighed mellem kommuner om denne forpligtigelse til mellemkommunal refusion afgøres af det sociale ankenævn.

Det foreslås, at sagen indbringes for det sociale ankenævn i den kommune, som forpligtigelsen gøres gældende imod, det vil sige den pågældendes tidligere opholdskommune.

Ankefristen er i disse tilfælde, som det i øvrigt er gældende i henhold til loven, 4 uger.

Til nr. 7

Det foreslås, at amtskommunen i de tilfælde, hvor en amtskommune opfører ældreboliger efter den foreslåede § 5 a i ældreboligloven, refunderer kommunens nettoudgifter til individuel boligstøtte til disse boliger; det vil sige den del af boligstøtten, der ikke dækkes af statsrefusion. Statsrefusionen udgør efter den gældende boligstøttelovs § 75, 75 pct. af boligydelsesudgiften og 40 pct. af eventuelle boligsikringsudgifter. Amtskommunen skal således efter forslaget betale 25 pct. af den samlede boligydelsesudgift og 60 pct. af eventuelle boligsikringsudgifter.

Til nr. 8–10

Ved lov nr. 376 af 6. juni 1991 blev ved boligstøttelovens § 76 gennemført en adgang til mellem to kommuner at træffe aftale om refusion for den kommunale andel af boligstøtteudgifter. Ordningen indebærer, at en boligstøtteansøgers opholdskommune ved aftale kan få sin nettoudgift til boligstøtte refunderet af en tidligere opholdskommune i tilfælde, hvor en berettiget person anvises en ældre- eller ældreregnet bolig med kommunal anvisningsret i en anden kommune.

Denne adgang til at aftale refusion mellem kommunerne er harmoniseret med bistandslovens bestemmelser om adgang til at aftale refusion fra fra-

flytningskommunen for udgifter efter bistandslovgivningen.

Herudover gælder efter pensionsloven og bistandsloven, at personer, der ønsker det, har en egentlig ret til at blive optaget på venteliste til institution eller ældreregnet bolig med kommunal anvisningsret på lige fod med borgerne i en anden kommune, hvis ganske særlige forhold taler for det, eksempelvis ønsket om at bevare tæt kontakt til pårørende m.v. I de situationer, hvor en person har ret til at flytte over kommunegrænser, refunderer den tidligere opholdskommune tilflytningskommunens udgifter til ydelser efter bistandsloven, ligesom den tidligere kommune bevarer bopælskommunens forpligtelser efter lov om social pension.

Boligstøtteloven indeholder ikke en tilsvarende ret til refusion fra fraflytningskommunen i disse situationer.

For at skabe overensstemmelse mellem de to ministeriers regelsæt – og dermed ligestilling mellem de ældre på området – foreslås ved forslaget § 2, nr. 8, at den aftalemæssige ordning for refusion fra fraflytningskommunen for nettoudgifter til boligstøtte suppleres med en pligt til mellemkommunal refusion af en opholdskommunes nettoudgifter til boligstøtte i tilfælde, hvor en ældre eller person med handicap – begrundet i ganske særlige forhold – har en ret til efter ældreboligloven at få anvist en ældreregnet bolig på tværs af kommunegrænser. Med hensyn til hvornår personer, der ønsker det, har en egentlig ret til at få anvist en ældre- eller ældreregnet bolig med kommunal anvisningsret i en anden kommune, henvises til forslaget § 1, nr. 12, og bemærkningerne hertil.

Det er en forudsætning for flytteretten, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få anvist en ældrebolig såvel i fraflytningskommunen som i tilflytningskommunen.

Anvisning af bolig i tilflytningskommunen sker på tilsvarende vilkår, som gælder for kommunens egne borgere.

Ved forslaget § 2, nr. 9, foreslås alene en ændret sproglig affattelse med hensyn til den hidtil gældende aftalemæssige ordning for mellemkommunal refusion.

Efter den gældende bestemmelse i lovens § 76, stk. 2, gælder, at en aftale mellem to kommuner om mellemkommunal refusion for boligstøtteudgifter gælder, så længe den pågældende bebor den anviste bolig. Da der kan være behov for, at der også kan indgås aftaler, der omfatter den situation, at personer med plejehov efterfølgende kan anvise en ældrebolig med tilknyttet plejepersonale, foreslås bestemmelsen ved forslaget § 2, nr. 10, ændret, således